

Dve úžasné hodiny najlepšej masáže na svete, teplý olejový kúpeľ a te-
raz toto.

Sedíme pri súkromnej večeri pre dvoch na pláži. Na stole horia
sviečky a čašníci nám servírujú jedlo. Zvuk mierneho príboja sa odráža
v ozvene od horských úbočí.

Božemôj, toto je raj.

Jameson mlčí, ale ani on nemôže poprieť, že dnešok bol vskutku
úžasný.

Na stole nám pristane posledný chod večere a Jameson naň podo-
zrievavo zazrie. „Kde je mäso?“ opýta sa.

„Máme vegánsku stravu.“

Jamesonovi stuhne výraz. „Vegánsku?“

„Nepochybujem, že vám bude u nás chutiť, pane,“ usmeje sa naňho
časník. „Ochutnajte, budete príjemne prekvapení. Naši šéfkuchári sú
jedni z najlepších.“

„Pohár vína asi nehrozí, všakže?“ skúsi Jameson.

„Nie, pane.“

„Dokonca ani takého toho hnusného vegánskeho?“

„Nie, pane.“

„To je v poriadku, ďakujeme vám,“ preruším ich.

Časník sa vzdiali a Jameson si vzdychne. „Vieš, keď som ťa vtedy stre-
tol v lietadle a ty si sa domnievala, že som určite ženatý s nejakou šibnu-
tou vegánskou jogínkou, zabudla si spomenúť, že sa na ňu plánuješ pre-
meniť ty.“ Oprie sa dozadu. „Tak to bol odjakživa tvoj strategický plán?“

Nežne sa naňho usmejem a ponad stôl sa natiahnem za jeho rukou.
„Milujem ťa.“ Zdvihnem ju vyššie a pobožkám jej chrbát. „Veľmi.“

Kyslo sa na mňa usmeje. „To by si teda mala.“

Rozbúcha sa mi srdce. Napokon mi odpustil.

„Joga sa začína zajtra,“ poviem.

„Supíš, neviem sa dočkať,“ zašomre sucho.

Vrátíme sa k svojmu jedlu. Ako sľúbili, všetko chutí úžasne. Čerstvé
ovocie ako dezert je priam božské.

„Z tej masáže som zrelá do postele,“ zazívam a ponáňahujem sa.
„Ako sa cítiš ty?“

„Slizko.“

„Čože?“ zamračím sa.

„Ten olejový kúpeľ sa mi dostal hádam všade. Mám šmyklavé polovice zadku a bojím sa, že sa zošmyknem zo stoličky.“

Vybuchnem do smiechu a vzápätí sa pridá aj Jameson.

Aj zajtra je deň.

* * *

Strhnem sa zo sna. Som v posteli sama.

Podľa svetla presvitajúceho cez okná zistím, že je skoré ráno. Lenže kde je Jameson?

Vyškriabem sa z postele a vyjdem zo spálne. Zbadám ho na prednej verande.

Chvíľku pozorujem, ako celý oblečený v bielom pochoduje sem a tam. Prejde sa na koniec a potom sa vráti späť.

Ako zvieru v kletke.

„Dobré ráno,“ pozdravím, keď otvorím dvere.

„Čau.“ Ruky má založené v bok a pôsobí roztržito.

„Čo sa stalo?“

„Všetko mi vzali. Nemám ani bežecké topánky.“

„Aha.“ Posadím sa na schody. „Chýba ti beh?“

Znova sa pustí do pochodovania.

„Kolkto si myslíš, že je hodín?“ opýta sa odrazu.

„Nie je to jedno?“

„To teda, kurva, nie je. Nemám čas len tak sa tu prechádzať a nerobiť nič.“

„Počujem, že si našťvaný.“

„Nezačínaj.“

Kriste.

Pokračuje v pochodovaní: hore-dole, hore-dole.

Čo to má znamenať? Prečo je taký nervózny?

„Dobré ráno!“ ozve sa odrazu a my naraz zdvihneme hlavy. Zbadáme ďalšieho mohutného chlapa v bielej uniforme. „Som Jarden. Budeme mať spolu hodinu strečingu.“ Pod pazuchou si nesie podložku na jogu.

Jameson zúži oči. „Čože?“

„Začneme deň dýchaním a strečingom.“

„Pre Kristove rany.“ Jameson si vzdychne. „Už nechcem.“

Zahryznem si do pery, aby som potlačila úsmev. „On môže ísť ako prvý.“ Vstanem. Musím ich nechať, nech si to vyriešia sami, pretože Jameson má očividne nejakú krízu. Vrátim sa dnu a spoza závesov nenápadne vykukujem von.

Jarden si do piesku vystrie podložku na jogu. „Lahnite si na brucho.“

„Ako to myslíte?“

„Na brucho.“

Jameson sa položí na brucho a Jarden mu začne masírovať chrbát. Potom mu zájde rukou do vlasov a masíruje mu pokožku hlavy, ale Jamesonovi vyletí ruka, aby ho zastavil. „Moja hlava nepotrebuje nijaký strečing, vy blázon.“

Zakryjem si rukou ústa, aby som nevyprskla do smiechu.

Neuveriteľné.

Vzápätí sa Jarden rozkročí nad Jamesonom a zozadu ho chytí za obidve ruky. Potom potiahne. „Aaaaach,“ ponosuje sa Jameson.

Potom Jarden položí chodidlo jednej nohy medzi Jamesonove lopatky a naozaj mu začne ťahať ruky dozadu.

„Čo to, kurva, robíte?!“ zvolá Jameson. „Ruky sa nedajú takto ohnúť, nie som žiaden hadí muž.“

Ďalej sledujem cviky, ktoré robia, až ho napokon Jarden požiada, aby sa otočil na chrbát. Chytí ho za členky a potiahne dozadu, až kým sa Jameson nedotkne prstami podložky za svojou hlavou.

„Aaaach!“ vykrikuje znova Jameson. „Snažíte sa ma zlomiť napoly či čo?“

Tentoraz sa neudržím a vybuchnem do smiechu. Veľmi by som si to chcela odfoťiť.

Každý cvik je boj Jamesona s Jardenom.

Napokon mi začne byť fyzicky nepríjemné sledovať jeho utrpenie, a tak sa idem osprchovať.

Jameson

Tretí deň v pekle.

Pochodujem sem a tam, neschopný zastaviť sa. Absolvoval som terapie, akupunktúru, každý deň mám masáž. Pokúšam sa o jogu, každé ráno na úsvite sa ma snažia zabiť strečingom, meditujem... nuž, skôr odsudzujem idiotov, ktorí meditujú. Nemal som ani kvapku alkoholu a ide mi vybuchnúť hlava od nedostatku kofeínu a bielych kofín.

Vyskúšal som všetko možné.

A ako sa cítim?

Som nervózný, podráždený, potím sa ako prasa. Seriem na to.

Som miliónkrát viac na ihlách tu, ako som bol kedykoľvek doma. Jednoducho potrebujem odtiaľto vypadnúť.

„Jay, máš ďalšiu terapiu,“ pripomenie mi Emily.

„Nejdem.“ Porazenecky pokrútim hlavou. „Nezvládnem to, Em.“

„Viem, že je to ťažké.“

„Len... potrebujem ísť preč, zlato. Nikdy som sa necítil tak rozhodene.“

Emily vyhladá môj pohľad a chytí mi tvár do dlaní. „Ja si to tu vážne užívam.“

„Ty zostaň.“ Zovriem ju v náručí. „Ja len nemôžem... Odchádzam. Počkám na teba v nejakom inom hoteli.“

„Prekonávate detoxikáciu,“ ozve sa odrazu za mojím chrbtom.

Obaja sa otočíme a zbadáme učiteľa Čakriiho.

„Vaša myseľ nevie, čo si má počať,“ pokračuje pokojne.

Zamračím sa.

„Chýbajúci adrenalin je ako chýbajúca dávka heroínu. V skutočnosti ste narkoman, ktorého telo je závislé od stresu. Tým, že sa vám čistí myseľ, vaše telo začína panikáriť, pretože nevie, čo sa deje.“

So zaťatou čeľusťou civiem na učiteľa.

„Už ste skoro z najhoršieho vonku. Nevzdávajte to teraz, keď už ste prešli takú dlhú cestu.“

„Nefunguje to,“ podotknem mierne.

Nikdy som sa necítil taký vyflusnutý.

„Bude, sľubujem vám to. Vaše telo sa čistí od zadržovaného stresu. Ak odídete skôr, ako podstúpíte tento proces, skončíte presne tam, kde ste boli predtým.“

„Ako dlho si myslíte, že to ešte potrvá?“ opýta sa Emily.

„Ešte týždeň.“

„Týždeň?“ vydýchnem. „To ma zabije.“

Čakrii mi položí ruku na plece. „Verte mi, priateľu. Verte procesu. Musíte s tým prestať bojovať.“

Každú bunku môjho tela odrazu zaplaví nečakaná emócia a mne sa v hrdle vytvorí guča. Viem, že potrebujem so svojim životom niečo spraviť.

Emily si zaslúži viac než iba vystresovaného vorkoholika a ja by som spravil všetko pre to, aby som jej to dal. Pohľadom preskočím z nej na učiteľa a zase späť.

„Jay,“ ozve sa nežne Emily a chytí mi ruku do oboch dlaní. „Dokážeš to, zlatko. Viem, že to zvládneš. Dokážeme to spolu.“

Zatvorím oči. V skutočnosti si nemyslím, že to dokážem.

Sklamal som ju.

„Neviem, ako mám zastaviť všetky tie myšlienky,“ zašepkám.

„Naučíte sa to,“ povie Čakrii. „Minútu za minútou, hodinu za hodinou.“

Hľadím naňho a počúvam.

„A potom, jedného dňa, vás to opustí.“

Moja príčetnosť?

„Čo akože?“ nadvihnem obočie.

„Tlak očakávaní,“ odpovie Čakrii.

Zamračím sa. Akoby mi čítal myšlienky.

„Nie ste prvý karierista, ktorého sme tu mali. A nebudete ani posledný. Tí, ktorí odišli predčasne...“ odmlčí sa.

„Čo s nimi?“ zaujíma sa Emily. „Čo sa stalo s tými, ktorí odišli skôr?“

„Niektorí sa vrátili, niekedy až o pár rokov, keď si uvedomili pravdu.“

„Akú pravdu?“ opýta sa Emily.

„Že neexistuje jednoduchá cesta. Človek musí prekonávať prekážky, ktoré mu kladie jeho myseľ.“ Lútosťivo sa usmeje. „Schopnosť ovládnuť svoju myseľ je tá najväčšia sila, akú človek má.“

O tom teda niečo viem.

„Takže sa musíte rozhodnúť, Jameson, hneď teraz. Chcete ďalej žiť s pomyslením na to, aké to mohlo byť?“

Emily ma chytí za ruku a pobožká ma na končeky prstov.

„Alebo tomu budete čeliť a zostanete?“ Zamyslí sa, akoby hľadal správne slová. „Dvadsaťjeden dní môže celkom zmeniť váš život. Chceli by ste sa cítiť slobodne?“

Mám pocit, akoby som na pleciach niesol ťažobu celého sveta, pretože je to tak. Akoby tam bola odjakživa. Môj život je dar, ktorý chcem viac než čokoľvek iné.

Bez slova sa vrátim dovnútra, zamierim do kúpeľne a zostanem stáť pred zrkadlom. Dlhú a neúprosne sa dívam sám sebe do očí, až kým sa mi v nich nezjavia slzy, pretože sa mi nepáči to, čo vidím.

Viem, že to musím spraviť.

Vtom vojde do kúpeľne Emily, zozadu ma pevne objíme a pobožká ma na plece. Nemusí nič hovoriť, len ma drží, zatiaľ čo ja prekonávam krízu.

Ozve sa zaklopanie na dvere. „Jameson!“ zvolá.

„Áno?“

„To som ja, Jarden. Prišiel som na hodinu strečingu.“

Čo urobím? Utopím sa alebo budem plávať?

Chcem plávať.

„Hneď som tam.“

Emily

Sedím na terase pred našou vilou a čítam si svoje poznámky v denníku, do ktorého si zaznamenávam, čo sa tu deje. Musím povedať, že ma veľmi teší, keď sa k nim môžem každý deň vrátiť a prečítať si ich.

Robíme pokroky. V dňoch, keď som mala pocit, že sme sa vrátili do starých kolají, som si čítala denník, aby som si zrekapitulovala a pripomenula, kde sme stáli na začiatku.

Prvý deň – totálna katastrofa

Druhý deň – Jameson pochodoval dve hodiny. Obávam sa, že mu preskočí.

Tretí deň – Jameson mal krízu, ale, vďaka bohu, rozhodol sa zostať.

Siedmy deň – Jameson konečne zatvoril oči počas meditovania. Myslím, že by sme mohli byť na správnej ceste.

Ôsmy deň – Jameson prekonal veľkú krízu. Chcel odtiaľto vypadnúť a pohľadať nejakú reštauráciu, kde by si dal steak.

Desiaty deň – Konečne prestal pochodovať a prvýkrát, odkedy ho poznám, je pokojný a prítomný.

Trinásty a štrnásť deň – Prespal dva dni v kuse. Učiteľ Čakrii tvrdí, že to je zlom a že jeho telo sa zbavuje posledných zásob adrenalínu. Aby som bola úprimná, pre mňa je trochu strašidelné, keď ho takto vidím. Jameson nikdy nespí, a tak keď odrazu spí dva dni a dve noci, je to znepokojujúce.

Pätnásť deň – Celý deň sme sa smiali a potom sme sa milovali na pláži pod hviezdami.

Každým dňom sa Jameson po troškách zbavuje starých zvykov, prelamuje škodlivé návyky. Reaguje na čínsku medicínu a objavuje svoj nový zmysel.

Začnem písať poznámky o ďalšom dni.

Osemnásty deň.

Zdvihnem pohľad od svojho denníka a zbadám muža, ktorý sedí na skale na útese a hľadá na more.

Má prekřížené nohy a je zamyslený. Už je tam niekoľko hodín. Je sám v prítomnom okamihu s prírodou.

Nestažuje sa ani nemrncí, voči nikomu sa nespráva ako sarkastický pako.

Jemne sa usmejem. Nikdy som ho nemilovala viac.

Dvadsiaty prvý deň

Zobudím sa z hlbokého spánku na to, ako sa prudko prehnem v chrbte. Hneď viem, kde som.

Ležím v posteli na chrbte, nohy mám vyložené na Jamesonových pleciach. Prstami mi rozťahuje pysky a náruživou ma líže. Saje ma a hryzká a ja sa znovu prehnem v chrbte. Och, dopekla, už budem.

Ako dlho to už robí?

So zastonaním mu zaborím prsty do vlasov. „Och, bože,“ zakňučím a pritom rozťahnem nohy ešte širšie.

Usmeje sa na mňa. „Dobré ráno, pani Milesová.“

„To teda.“

Naozaj je toto môj život?

Zanorí do mňa jazyk ešte hlbšie a ja sa rozochvejem. „Zastav to,“ rozkáže mi a posunie sa vyššie. Zasa si vyloží moje nohy na plecia.

Mlčky si hľadíme do očí, vzduch vibruje silným vzrušením.

Keď ma dostane do tejto pozície, som mu vydaná napospas. Moje telo patrí len jemu. Môže ho preťahovať a robiť si s ním, čo sa mu zachce.

On to dobre vie a miluje to.

Rovnako ako ja.

Jeho pohľad je temný a nebezpečný. Cítim, ako sa špička jeho stvrdnutého penisu obtrie o moju prekrvenú vagínu. Potom silno zatlačí, posteľ udrie do steny a on sa do toho oprie celou silou.

Trtká ma ako za trest, hlboko, jeho hrubý vták si z môjho tela berie presne to, čo potrebuje.

Na oplátku zase moje telo prijíma všetko, čo dostáva. Vťahujem ho do seba, akoby od toho závisel môj život, pretože v tomto okamihu to je pravda.

On je všetko, čo potrebujem.

Tu sa mi všetko zdá akoby znásobené: smiech, naše milovanie, naše objatia. Možno je to tým, že nás tu nič nerozptyľuje, alebo možno sme prešli cez ďalší emočný most. Neviem, čím to je, ale pripadá mi, akoby všetkého bolo viac. A najviac zo všetkého cítim vďačnosť. Obrovskú vďačnosť.

Vykríknem, keď ma prebodne vlna orgazmu. On prirazí a ponorí sa hlboko do mňa.

Cítim výrečné šklbanie jeho penisu, keď sa hlboko v mojom vnútri vyprázdňuje. Stonáme a obaja sa snažíme lapieť dych.

Usmeje sa na mňa. „Poďme domov.“

Jameson

„Renata, ako sme na tom so zmluvou pre Robinsona?“ opýtam sa.

„Čakám, kým sa ozvú a pošlú ju nazad,“ odpovie ponad stôl v zasaďke.

„A na čo čakáme? Urguj to.“

„Dobre, pane.“ Zapíše si niečo do poznámkového bloku. Vtom sa ozve zaklopanie na dvere.

„Áno!“ zvolám.

Vo dverách sa objaví Sammiina hlava. „Jameson, môžeš na chvíľočku, prosím?“

„Sammia, ako vidíš, mám schôdzku.“

„Je to urgentné.“

Dopekla. „Ospravedlňte ma.“ Vstanem a vyjdem z miestnosti. „Čo sa deje?“

„Máš u seba návštevu.“

„Koho?“

„Emily. Tvrdí, že je to mimoriadne naliehavé.“

Čo sa stalo?

Pridám do kroku a rozrazím dvere. Nájdem tam Emily, ako sedí za mojím stolom. „Čo sa stalo?“ vyhrknem.

Vyskočí zo stoličky, objíma ma a nežne pobožká. „Nič. Všetko je v najlepšom poriadku.“

Vyslobodím sa z jej objatia. „Mám zasadnutie správnej rady, Emily,“ zašepkám. „Čo to má znamenať?“

„Len mi napadlo, že by si sa rád dozvedel novinku.“

„A čo také?“

Pohrabe sa v taške, niečo odtiaľ vytiahne a podá mi to.

„Čo je to?“

„Tehotenský test. Jedna čiarka – negatívny výsledok, dve čiarky – pozitívny.“

Dve čiarky.

Zamračene hľadím na tú vec vo svojej dlani.

Zdvihnem hlavu a stretnú sa nám pohľady. „Veď sme sa ešte ani nezačali snažiť.“

Jemne sa usmeje. „Možno sme sa už začali.“

So srdcom v hrdle sa dívam na svoju prekrásnu ženu.

Čože?

„Budeš tato, Jay,“ usmeje sa na mňa.

Čože?

„Si si istá?“

Pokrčí plecami a potom sa zasmieje. „Urobila som si dva.“

Zovriem ju v náruči a silno ju stískam, až mám pocit, že ju rozpučím.

„Rozpučíš ma.“ Zasmieje sa mi do pleca. „Au.“

„Božemôj.“ Chvatne jej priložím ruku na brucho. „Si v poriadku?“

„Neviem. Nikdy predtým som nebola v tom, tak asi áno.“

Chytím jej tvár do dlaní a pobožkám ju. *Táto žena...*

Táto nádherná žena mi prišla do života, zamilovala sa do mňa a zachránila ma pred samým sebou.

A teraz toto...

Prevalcujú ma emócie. V hrdle sa mi vytvorí guča, keď na ňu hľadím.

Nedokážem tomu uveriť. Nemám slová, ktorými by som opísal svoje pocity.

Cítim tolko lásky.

„Budeš ma milovať, aj keď budem tučná?“ usmieje sa na mňa.

Zachechcem sa, zovriem ju v náruči a dotisnem ju pospiatky k môjmu stolu. „No skús ma zastaviť.“

Emily

V mobile mi pípne správa:

Som tu.

Podídem k oknu a vyzriem na ulicu. Zbadám Scotta. Stojí na boku pri vchodových dverách a čierne Audi parkuje v nákladnej zóne.

Prišiel mi odvoz domov.

Presne v súlade s ochranárskym prístupom Jamesona Milesa, som ako v bavlnke.

Počas väčšiny prvého trimestra som trpela rannými nevoľnosťami. Jedného dňa, keď som mala mimoriadne zelený odtieň pleti, ma

obťažoval jeden fotograf. Keď som sa mu pokúšala uniknúť, pošmykla som sa na chodníku a skoro som spadla.

Jameson sa strašne rozzúrila. Od toho dňa so mnou všade chodí bodyguard, keď sme v New Yorku, čo je od pondelka do piatka.

Najskôr som to nenávidela a často sme sa pre to hádali. No teraz, keď končím druhý trimester, musím priznať, že sa cítim bezpečnejšie. Nie pred vraždiacimi maniakmi či niečím podobne dramatickým. Jedinú ochranu potrebujem pred paparacami.

Vrátim sa k svojmu pracovnému stolu, zaklapnem počítač a poobzerám sa po svojej kancelárii.

Zostáva mi už iba šesť týždňov v práci. Bude mi to tu trochu chýbať. Svoju prácu vážne milujem, rovnako ako nezávislosť, ktorú mi poskytuje.

Rozhodli sme sa však, že keď sa dieťa narodí, natrvalo sa presťahujeme do Arndellu, do nášho domu na vidieku. Jameson bude dva dni v týždni pracovať z domu a ďalšie tri dni bude do práce dochádzať.

Skutočne túžime, aby naše dieťa behalo bosé po tráve, liezlo po stromoch a hralo sa v blate, chránené naším malým zámočkom lásky.

Dom sme trochu upravili, aby bol pripravený na to, že tam budeme žiť natrvalo. Prerobili sme kúpeľne a kuchyňu, kúpili sme nový koberec a nábytok. Zakaždým, keď tam ideme, presťahujeme tam ďalšiu časť našich vecí. Plánujeme nechať si dom na vidieku i penthouse v New Yorku aj so všetkým zariadením, aby sme sa jednoducho mohli presúvať medzi dvoma domovmi bez potreby baliť si veľa vecí.

Z tohto sťahovania sme obaja celí vzrušení. Keď sa bábätko narodí, Jameson si vezme tri týždne voľno, aby sme sa usadili ako rodina.

Neviem sa dočkať.

Už by sme sa odsťahovali aj skôr, ale lekárka aj nemocnica sú v New Yorku a Jameson nedokáže znieť pomyslenie, že keby som začala rodiť predčasne, mali by sme to do nemocnice dve hodiny cesty.

V telefóne mi pípne ďalšia správa:

Si ok?